

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte: Iurie Diaconu

Judecători: Liliana Catan, Ion Guzun, Maria Ghervas, Dumitru Mardari

judecând în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, prin care se solicită casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, în cauza penală în privința lui

Văcărescu Ion xxxx

Termenii de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.07.2018 - 18.09.2018;

Instanța de apel: 10.10.2018 - 13.02.2019;

Instanța de recurs: 23.05.2019 - 02.07.2019.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2018, *cauza fiind examinată conform art. 364^l Cod de procedură penală*, Văcărescu Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.326 alin.(2) lit. b), c) Cod penal la 2 (doi) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, iar în temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată pe un termen de 1 an.

Demersul acuzatorului de stat cu privire la încasarea de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 4 308,18 lei și confiscarea în beneficiul statului a sumei de 4 788,85 Euro, a fost respins ca neîntemeiat.

Corpurile delictive care se aflau la păstrare la Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale și anume, telefoanele inculpatului de model „Samsung Galaxy J5”, „K1 Turbo”, „Iphone 6”, „Nokia 2710c – 2”, „Nokia 1600”, precum și mijloacele bănești: 552 dolari SUA și 1 035 Euro, au fost restituite posesorului legal al acestora.

2. Instanța de fond a constatat că, în perioada iunie 2017 – prezent, Văcărescu Ion în comun cu alte persoane la moment necunoscute, susținând că, au

influență și vor putea determina judecătorii din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), alte persoane publice din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor, să dispună eliberarea condiționată înainte de termen a deținutului Penitenciarului nr.15 – Cricova, Erhan Vasiliu, au pretins și acceptat suma de 6 300 de Euro de la Nicoară Lilia, sora deținutului Erhan Vasiliu.

Astfel, ca urmare a acțiunilor lui Văcărescu Ion, în perioada iunie 2017 – septembrie 2017, Nicoară Lilia, aflându-se în mun.Chișinău în regiunea str.Ismail, i-a transmis lui Văcărescu Ion suma totală de 6 300 de Euro, care conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei constituie echivalentul sumei de 125 118 de lei.

3. Nefiind de acord cu sentința procurorul a declarat apel, solicitând casarea parțială a acesteia și emiterea unei decizii, prin care pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(2) lit.b) și c) Cod penal, cu aplicarea art.83 Cod penal și a art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, a-i aplica inculpatului Văcărescu Ion pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 2 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Corpurile delictive și anume, telefoanele inculpatului, potrivit art.162 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, de trecut în folosul statului ca bunuri care au servit la săvârșirea infracțiunii. Mijloacele bănești în mărime de 6 300 de Euro (constituite din 552 dolari SUA și 1 035 de Euro + 4 788,85 de Euro), de confiscat în folosul statului ca bani dobândiți pe cale criminală.

Cheltuielile de judecată în sumă de 4 308,18 lei, de încasat de la inculpat în beneficiul statului.

În motivarea cererii a invocat că:

- aplicarea art.90 Cod penal este neîntemeiată, or, infracțiunea prevăzută de art.326 alin.(2) lit.b) și c) Cod penal este una gravă, pentru care este prevăzută pedeapsa maximă sub formă de 6 ani de închisoare, iar executarea reală a pedepsei cu închisoarea va asigura realizarea scopului legii penale;

- bunurile asupra cărora au fost îndreptate acțiunile criminale sunt: 6 300 de Euro (percepuți de către inculpat de la Nicoară Lilia), din care fac parte și mijloacele bănești ridicate în rezultatul percheziției de la domiciliul lui Văcărescu Ion – 552 de dolari SUA și 1 035 de Euro, care au fost recunoscute corpuri delictive, la fel ca și telefoanele inculpatului sunt obiecte care au servit la săvârșirea faptei incriminate și urmau a fi confiscate în beneficiul statului, pe când instanța de fond a acționat contrar practicii juridice când a dispus restituirea proprietarului a tuturor mijloacelor bănești și a bunurilor ridicate în cadrul perchezițiilor efectuate la etapa urmăririi penale;

- este greșită concluzia instanței de fond de respingere a solicitării procurorului de încasare în beneficiul statului a cheltuielilor suportate în cadrul

urmării penale, așa cum prevede art.art.227 alin.(1) și (3) și 229 Cod de procedură penală, iar instanța de judecată urma să încaseze cheltuielile judiciare în mărime de 4308,18 lei de la inculpatul Văcărescu Ion.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019 a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței instanței de fond fără modificări.

4.1. Reieșind din materialele dosarului, Colegiul penal a constatat că, la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că, inculpatul Văcărescu Ion a săvârșit infracțiunea prevăzută la art.326 alin.(2) lit.b) și c) Cod penal, împrejurări constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, motiv pentru care, vinovăția inculpatului nici nu a fost contestată, partea acuzării contestând sentința doar în partea aplicării pedepsei și a soartei corpurilor delictive și a cheltuielilor judiciare.

Astfel, în ceea ce privește argumentul apelantului privind aplicarea eronată a pedepsei în privința inculpatului Văcărescu Ion, Colegiul a reiterat că, acesta este neîntemeiat și nu sunt temeiuri legale de a interveni în sentința instanței de fond.

Sanțiunea stabilită pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(2) lit.b) și c) Cod penal este sub formă de amendă în mărime de la 3 000 la 4 000 de unități convenționale sau închisoare de la 2 la 6 ani, iar persoana juridică se pedepsește cu amendă în mărime de la 5 000 la 10 000 de unități convenționale cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate.

Astfel, conform art.16 alin.(4) Cod penal, infracțiunea dată face parte din categoria celor grave, iar circumstanțe ce atenuază răspunderea penală, conform art.76 Cod penal, în privința inculpatului au fost considerate contribuirea activă la descoperirea infracțiunii și căința sinceră și ca circumstanțe ce agravează răspunderea penală nu au fost stabilite, precum și nici temeiuri de liberare a acestuia de răspundere penală.

Prin urmare, reieșind din cele constatate și anume că, inculpatul nu are antecedente penale, și-a recunoscut integral vina, cauza fiind examinată în ordinea stabilită de art.364¹ Cod de procedură penală, ținând cont de prevalarea circumstanțelor atenuante și lipsa celor agravante, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii comise, reieșind din noile limite de pedeapsă stabilite conform prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, având în vedere că privarea de libertate trebuie considerată o sancțiune sau măsură extremă și, de aceea, trebuie impusă numai când, din cauza gravității infracțiunii, orice altă sancțiune sau măsură ar fi evident inadecvată, ținând cont de prevederile art.78

alin.(2) Cod penal, care reglementează mecanismul influenței circumstanțelor atenuante și agravante asupra pedepsei penale, Colegiul penal a considerat că, prima instanță a conchis corect că, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința inculpatului Văcărescu Ion pot fi atinse prin aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și astfel, a concluzionat just că, inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(2) lit.b) și c) Cod penal și cu aplicarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, urmează a-i fi stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani cu executare în penitenciar de tip semiînchis cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de un an, astfel, Colegiul fiind convins că, pedeapsa aplicată va asigura realizarea scopului legii penale și revizuirea comportamentului acestuia în societate.

Referitor la cerința procurorului în ce privește corpurile delictive, confiscarea și cheltuielile de judecată, Colegiul penal a reținut că, mijloacele bănești în valoare de 552 de dolari SUA și 1 035 de Euro, depistate și ridicate în cadrul percheziției la domiciliul inculpatului Văcărescu Ion au fost recunoscute în calitate de corp delict, dar acuzatorul de stat nu a demonstrat legătura de cauzalitate dintre sumele respective, suma de 4 788,85 de Euro, la fel invocată de către procuror, cu acțiunile infracționale ale inculpatului, acești bani nefiind marcați sau transmiși sub controlul agenților, motiv pentru care instanța de fond a conchis corect că, banii respectivi nu urmează a fi încasați în beneficiul statului.

Mai mult, Colegiul a reținut că, nici Nicoară Lilia, și nici Erhan Vasile, persoanele de la care inculpatul a pretins, acceptat și primit mijloacele bănești, nu au solicitat returnarea sumei de 6 300 de Euro pe care o pretinde procurorul.

Coroborând circumstanțele elucidate cu normele de drept, Colegiul penal a considerat că, prima instanță a conchis corect că, partea acuzării nu a prezentat dovezi care să demonstreze incontestabil că, mijloacele bănești ridicate în cadrul perchezițiilor menționate au fost dobândite pe cale criminală; procurorul nu a prezentat probe care ar demonstra că mijloacele financiare recunoscute în calitate de corpuri delictive în prezenta cauză penală au fost utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni, rezultă din infracțiuni, precum și orice venituri din valorificarea acestor bunuri; că au fost date pentru a determina săvârșirea unei infracțiuni sau pentru a-l răsplăti pe infractor, sunt deținute contrar dispozițiilor legale, sunt convertite sau transformate, parțial sau integral, din bunurile rezultate din infracțiuni și din veniturile de la aceste bunuri.

Prin urmare, reieșind din cele menționate supra, prima instanță a conchis corect că, corpurile delictive care se află la păstrare la Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale și anume: telefoanele mobile ale inculpatului, precum și mijloacele bănești: 552 dolari SUA și 1 035

Euro, urmează a fi restituite posesorului legal al acestora la rămânerea definitivă a sentinței.

Cu referire la demersul acuzatorului de stat cu privire la încasarea de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 4 308,18 lei, Colegiul a considerat că, acesta corect a fost respins ca neîntemeiat.

Cheltuielile judiciare în sumă de 4 308,18 lei, în modul invocat de către procuror, sunt constituite din: salariul procurorului – 3 332,92 lei; salariul consultantului procurorului – 883,46 lei; consumabile (hârtie, copiator) – 91,80 lei.

Astfel, Colegiul a reiterat că, în temeiul prevederilor art.227 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare indicate de către procuror nu cad sub incidența articolului respectiv și nu urmează a fi încasate de la inculpat.

5. Împotriva deciziei a declarat recurs ordinar procurorul, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea parțială a acesteia, în partea ce ține de individualizarea pedepsei și neaplicării confiscării speciale, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată, deoarece:

- la aplicarea pedepsei instanțele de judecată nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, omițând faptul că infracțiunea comisă de Văcărescu Ion se califică ca fiind una gravă, iar caracterul acesteia denotă că în privința făptașului deja nu mai pot fi folosite alte măsuri de constrângere mai blândă, ca închisoarea;

- instanța de apel verificând cauza sub aspectul legalității pedepsei, urma să aprecieze just, dacă această soluție nu contravine cu toate prevederile ce reglementează pedeapsa penală, individualizarea acesteia, precum și alte criterii ce țin de tratamentul juridic penal;

- este lipsită de suport juridic și soluția instanței privind neaplicarea confiscării speciale, care este o măsură de siguranță de drept cu caracter patrimonial, care constă în trecerea în patrimoniul statului a unor bunuri sau valori care au servit la săvârșirea faptei penale sau au rezultat din săvârșirea acesteia;

- reieșind din gradul de implicare a făptașului în acțiunile comise de trafic de influență, prin modul în care a fost concepută activitatea infracțională, mijloacele bănești în mărime de 6300 Euro urmează a fi confiscate în beneficiul statului, ca fiind bunuri utilizate la comiterea infracțiunii și rezultate din activitatea criminală.

6. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul urmează a fi admis.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.*

Instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată verificând dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit textului recursului declarat de procuror, Colegiul lărgit reține că recurentul invocă drept temei de declarare a acestuia prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală și anume, că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, fiind aplicată contrar prevederilor legale, inclusiv și în partea ce ține de neaplicarea confiscării speciale.

În particular, recurentul critică decizia instanței de apel și sentința privitor la aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, din considerentul că concluziile instanței de apel în această parte sunt greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

În atare circumstanțe, având în vedere că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanța de fond și menținută de instanța de apel și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, Colegiul lărgit nu se va expune referitor la aceste aspecte, dar va analiza minuțios alegațiile recurentului în privința deciziei instanței de apel referitor la chestiunea de individualizare a pedepsei și a neaplicării confiscării speciale, reținând următoarele considerațiuni.

Așadar, pentru a putea aprecia temeinicia capetelor cererii formulate de recurent și ținând seama de natura erorilor de drept invocate, amintim că după ce prima instanță a dispus condamnarea inculpatului în baza art. 326 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal stabilindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare de doi ani, cu suspendarea executării acesteia pe un termen de un an, instanța de apel a menținut hotărârea atacată fără careva modificări.

În partea descriptivă a deciziei instanței de apel s-a menționat că: „*prima instanță a conchis corect că, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința inculpatului Văcărescu Ion pot fi atinse prin aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.*”

După care, instanța de apel, de altfel, precum a procedat și instanța de fond, argumentând soluția de aplicarea a instituției suspendării condiționate a specificat că inculpatul și-a recunoscut vina, se căiește sincer de cele comise, nu are antecedente penale și s-a comportat cuviincios pe parcursul examinării cauzei.

Cu referire la cele ce preced, Colegiul penal lărgit consideră că instanța de apel prematur a susținut poziția primei instanțe în ce privește aplicarea față de

inculpat a dispoziției art. 90 Cod penal, fără a-și motiva propria soluție de individualizare a executării pedepsei în privința inculpatului și fără a pătrunde în esența problemei de fapt și de drept. Discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și nemotivate în privința aplicării pedepsei cu executarea suspendată a acesteia.

În acest context, instanța de recurs amintește că, potrivit prevederilor art.75 Cod penal, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele stabilite de lege de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Luând ca bază aceste prevederi ale legii penale și soluționând chestiunea cu privire la vinovăția inculpatului, *de jure și de facto*, instanța de judecată urmează să constate dacă s-au confirmat sau nu temeiurile prevăzute de legea penală pentru a-l supune pe inculpat răspunderii penale și decide asupra cuantumului pedepsei care urmează a i se stabili acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, prevăzute de art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și în limitele fixate în partea specială.

Colegiul penal lărgit remarcă aici că principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată), trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art.62-71 Cod penal, sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

Limitele pedepsei, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa

antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, sau valorificat anume în această ordine, fiind stabilit inculpatului termenul de pedeapsă, prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. b), c) Cod penal.

Ulterior, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probă stabilit de instanța de judecată.

Pe cale de consecință, raportat la considerentele expuse supra, Colegiul penal lărgit remarcă că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Prin urmare, în sensul legii, în afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța trebuie să de-a o motivare suplimentară, din care considerente a concluzionat că inculpatul nu este rațional să execute real termenul pedepsei stabilite. Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, poate ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.

În speță, reieșind din soluția adoptată de instanța de fond și cea de apel, se constată că la stabilirea și aplicarea pedepsei în privința inculpatului, instanțele nu au indicat motivele concrete care stau la baza condamnării cu suspendare a executării pedepsei aplicate, or, argumentele instanțelor precum că Văcărescu Ion și-a recunoscut vina și se căiește de cele comise, au stat la baza aplicării

prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, beneficiind de reducerea cu o treime a limitelor pedepsei cu închisoare prevăzute la art. 326 alin. (2) Cod penal.

Astfel, instanța de recurs apreciază că modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei stabilite inculpatului este neargumenta, or, instanțele de judecată urmau să ia în considerație că, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului, ceea ce în cauza deferită judecății nu se constată.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu periculozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii;
- motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal;
- nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

La caz, așa cum rezultă din textul sentinței și a deciziei, acestea și-au motivat dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate inculpatului menționând că dânsul se poate îndrepta fără a executa real pedeapsa închisorii, ceea ce se consideră de către instanța de recurs drept o concluzie prematură, care nu poate fi menținută.

În atare situație, reieșind din cele relevate Colegiul lărgit statuează asupra faptului că în cauza supusă judecării, la etapa examinării apelului instanța a admis eroarea de drept prevăzută de pct. 10) al alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin faptul că nu a oferit o motivare corespunzătoare la individualizarea pedepsei stabilită în privința inculpatului Văcărescu Ion și anume, în partea executării acesteia.

Totodată, instanța de recurs găsește ca fiind nemotivată soluția instanței de apel și în partea respingerii demersului procurorului privind confiscarea specială a bunurilor, contrară prevederilor art. 106 alin. (1), (2) lit. a) Cod penal, care stipulează că, *confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni.*

Prin urmare, odată ce în cadrul procesului penal procurorul vine cu solicitarea privind confiscarea bunurilor utilizate pentru săvârșirea infracțiunii, instanța de judecată este obligată de a se expune asupra acestui aspect, oferind argumente întru admiterea sau respingerea cererii.

Potrivit solicitării acuzatorului de stat, acesta a solicitat confiscarea specială a mijloacelor bănești în sumă de 6300 euro (552 dolari, 1035+4788,85 euro) în beneficiul statului, bunuri utilizate la săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 326 Cod penal, însă instanța de fond, și ulterior cea de apel au dispus ca banii în sumă de 552 dolari și 1035 euro, recunoscuți ca corpuri delictive, să fie restituite inculpatului, iar restul sumei, de 4788, 85 euro, chipurile procurorul nu a prezentat dovezi care ar demonstra că acești bani au fost dobândiți pe cale criminală sau că au fost utilizați la săvârșirea infracțiunii, ceea ce a dus la respingerea demersului.

Respectiv, luând în considerare legislația procesual penală, precum și jurisprudența CtEDO, în materie penală, care expres prevede că, obligația de motivare a hotărârilor judecătorești face parte din setul de garanții stabilit pentru existența unui proces echitabil, Colegiul penal reține că, decizia pronunțată de către instanța de apel este una nemotivată și neclar expusă, motiv care duce la casarea acesteia.

Subsecvent, Colegiul penal lărgit susține că, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și oferă posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs (Suominen v. Finlandei § 37(2003), Kuznetsov și alții v. Rusiei § 85. (2007))

În afară de aceasta, motivarea hotărârilor este un instrument important în asigurarea transparenței justiției și existența unui control social asupra acesteia (Hirvisaari v. Finlanda, § 30 (2001)).

Colegiul penal lărgit statuează că, erorile admise nu pot fi înlăturate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza pe fond, substituind instanța care a judecat apelurile cu încălcarea prevederilor legii penale și procesual - penale. Încălcările punctate în prezenta decizie determină incontestabil Colegiul penal lărgit să concluzioneze asupra necesității de a casa total decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă și de prevederile art. 436 Cod de procedură penală care se referă la procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu rigorile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei, să cerceteze amănunțit aspectele care stau la baza individualizării pedepsei, ținând

cont de motivele invocate în apel și dispozițiile expuse la pct. 7 a prezentei decizii și ca urmare să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată.

În rest, dispozițiile deciziei recurate, în latura civilă, privind respingerea încasării din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată în beneficiul statului în mărime de 4308,18 lei, urmează a fi menținute, ca fiind argumentate și întemeiate.

8. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat în cauza penală în privința lui Văcărescu Ion de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, în partea stabilirii pedepsei și neaplicării confiscării speciale, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest, dispozițiile deciziei contestate se mențin.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia pronunțată integral la 17 iulie 2019.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

Maria Ghervas

Dumitru Mardari